

Vendaval a l'horitzó?

written by Pere Grau i Rovira | 9 de març de 2022

És ben coneguda aquella frase sobre la correlació de causes i efectes: el batec d'ales d'una papallona pot engegar una cadena de fenòmens que acabi amb una gran tempesta en una altra part del món. No és d'un dia per l'altre. Pot trigar setmanes o mesos, però la tempesta, on sigui i quan sigui, ja no té aturador.

I aquesta imatge se m'ha imposat aquests dies al cervell. Perquè a l'independentisme hi ha hagut un parell de "batecs d'ala de papallona" que podria acabar en un vendaval que el canviï de soca-rel. Una papallona ha mogut les ales a Canet de Rosselló amb l'elecció democràtica de Carles Puigdemont com a president del Cpr i sobretot amb la seva declaració d'intencions de no supeditar la feina del Consell a cap vistiplau dels partits i a prioritzar la seva feina al Consell per damunt de qualsevol altra.

Ja sé prou que tot ha anat més a poc a poc del que la gent hauria desitjat. Però és perquè les cúpules dels partits, des de la cleda on la repressió espanyola els té postergats, s'han mirat el Consell amb envejós recel en lloc de lligar esforços i distribuir tasques entre la Generalitat (lligada de peus i mans) i el Consell. I no cal que ningú em recordi el possible retret de què Consell i Assemblea no passen de ser una iniciativa privada, nascuda d'una participació de massa poca gent per poder ser efectiva. Les grans revoltes de la humanitat han començat sempre amb un primer grupet que semblava negligible, fins que la seva força moral va imposar-se als ànims de la gent. I aquesta revulsió de l'independentisme, aquest batec d'ales a Canet, no és altra cosa. Perquè el president Puigdemont, diguin el que diguin els seus detractors, encara és l'home en qui la majoria del poble té posades més esperances, sabent ben bé que aquestes esperances poden trigar a realitzar-se.

Serà la feina que facin Puigdemont i el Consell en aquests temps vinents el que donarà la mesura de la seva molta o poca importància. I crec que ens donaran més d'una sorpresa, positiva per als catalans i desastrosa per als ultranacionalistes espanyols.

Un altre batec de papallona que per molts haurà passat desapercebut, l'ha fet el nostre gran periodista Vicent Partal amb l'article del diumenge 6 de març (*El divorci. Contra els polítics autonomistes, contra l'independentisme VIP*). Hi diu entre altres coses: "l'abast del divorci entre els partits independentistes i una bona part de la base social que ha fet possible el famós 52% dels vots és molt més gran que no arribem a imaginar [...]. La pregunta és molt senzilla: de què serveix tenir un govern independentista si els seus actes no ho són? [...] L'alternativa és molt clara: si no hi ha aquesta separació –sense allunyar-nos dels VIP ni sotmetre'ls tots a la pressió del carrer– no hi haurà vida pròpia de l'independentisme com a moviment transformador, ni aprofitarem les noves oportunitats que vindran per a guanyar la independència".

El descontentament cada vegada més gran de la gent amb la gestió de la Generalitat i dels tres partits de la majoria parlamentària, pot portar, fins i tot més ràpidament del que el mateix Partal pugui suposar, a una reorganització d'un independentisme de base, recolzat en l'acció del Consell per la República, per mica que aquest vagi guanyant batalles grans o petites a Europa.

Ja ho sé: el CpR i l'Assemblea han de treballar "amb una sabata i una espadenya". Però els seus detractors cometem el gran error de menysvalorar l'enorme força moral que tenen al darrere. I és aquesta la que em fa pensar que d'un batec d'ales de papallona pugui venir el gran vendaval que no vingué l'octubre del 2017. Temps al temps...